

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2016, declarat de inculpatul

*Prozorovschi Stanislav, născut la
xx xxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxxxx, r-nul
Xxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>14.03.2016 – 13.07.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>27.07.2016 – 23.11.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>08.02.2017 – 29.03.2017.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, din 13 iulie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul Prozorovschi Stanislav a fost condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, și în baza art. 266 Cod penal la 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 3 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

2. Instanța de fond a constatat că la 23 februarie 2015, orele 21.00, inculpatul Prozorovschi Stanislav, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică, fără a deține permis de conducere, la volanul automobilului „CITROEN C4”, număr de înmatriculare XX XX XXX, cu pasagerul Deadic I., se deplasa pe un drum de țară din or. Costești și s. Păscăuți, r-nul Rîșcani în căutarea rudei sale Prozorovschi F., cu care consumase băuturi alcoolice.

Deplasându-se în direcția s. Păscăuți, pe o porțiune de drum, nu a ținut cont de starea sa psihofiziologică ce influența atenția și reacția, de situația rutieră, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, de prezența vântului puternic care ridică colbul înaintea mijlocului de transport, circumstanțe în care a trecut cu roțile automobilului peste corpul lui Prozorovschi F., care era culcat în drum.

În rezultat, lui Prozorovschi F., conform raportului de expertiză judiciară nr. 281 din 22.12.2015, i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de plagă contuză în regiunea frontală din stânga, orientată oblic vertical; plagă tăiată în regiunea temporală din stânga, orientată oblic orizontal; sector de excoriații în regiunea frontală și regiunea nasului; excoriație în regiunea obrazului drept; excoriații în regiunea cutiei toracice, suprafața posterioară, între omoplați, pe traiectul coloanei vertebrale; excoriație în regiunea lombară din stânga, excoriație în regiunea coapsei drepte, suprafața laterală, distanța de la plante 83 cm; excoriație în regiunea gambei drepte, suprafața laterală; fracturi costale bilateral, pe mai multe linii; ruptura aortei toracale; hematom în regiunea mediastinului; hematom subcutanat în regiunea spatelui; sânge în cavitatea pleurală 500-600 ml; ruptura splinei; sânge în cavitatea abdominală 400 ml, care în ansamblu prezintă pericol pentru viață și conform acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă, periculoase pentru viață, care se află în legătură de cauzalitate directă cu survenirea decesului ultimului.

Astfel, inculpatul Prozorovschi S., prin acțiunile sale a încălcat prevederile art. 10 alin. (2) lit. a), art. 14 lit. a), art. 45 alin. (1) lit. a, b, c, d) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 357 din 13.05.2009, care prevăd că, persoana care conduce un vehicul trebuie să posede permisul de conducere pe numele său, valabil pentru categoria din care face parte vehiculul condus; conducătorul de vehicul trebuie să posede permisul de conducere pe numele său, valabil pentru categoria din care face parte vehiculul condus; conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere; conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere ce i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii - încălcări care sunt în legătură cauzală cu producerea accidentului rutier și consecințele survenite.

Tot el, la 23 februarie 2015, aproximativ orele 21.30, după ce, conducând automobilul „CITROEN C4”, număr de înmatriculare XX XX XXX, cu încălcarea

regulilor de securitate a circulației rutiere a trecut cu roțile automobilului peste corpul lui Prozorovschi F., care era culcat în drum, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, nu a respectat cerințele art. 12 pct. 1) lit. g) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 15.05.2009, care stabilește că „Conducătorul de vehicul implicat într-un accident în traficul rutier este obligat să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc până la sosirea lucrătorilor de poliție”, și a părăsit locul accidentului rutier.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, declarând că, în acea zi a mers cu Prozorovschi F. în or. Costești, unde au consumat băuturi spirtoase. Ulterior, Prozorovschi F. a plecat acasă. Pe la orele 21.00 a fost telefonat de sora sa, care i-a comunicat că Prozorovschi F. nu a ajuns acasă. Împreună cu Deadic I. au plecat să-l caute. La volanul automobilului „CITROEN C4”, număr de înmatriculare XX XX XX, a urcat Deadic I., automobilul aparținându-i, însă el l-a rugat pe acesta să-i permită lui să meargă la volan și ultimul i-a permis. La întoarcerea din or. Costești în direcția s. Păscăuți, au coborât din automobil văzându-l pe Prozorovschi F., pe care nu l-a tamponat el, dar care era mort. A plecat de la locul accidentului rutier pentru a anunța inspectorul de sector. Nu deține permis de conducere, în acea zi era vânt și colb, motiv pentru care nu l-a observat pe Prozorovschi F. Acesta consuma deseori băuturi alcoolice și dormea pe drumuri.

Deoarece probele administrate i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat decesul unei persoane, acțiune săvârșită în stare de ebrietate, și în baza art. 266 Cod penal, ca părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) și (5).

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 77 Cod penal, că inculpatul s-a căit sincer de cele săvârșite, nu are antecedente penale, că succesul părții vătămate a solicitat să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de liberate, că s-au stabilit circumstanțele atenuante – căința sinceră și recunoașterea vinovăției, că circumstanțe agravante nu s-au constatat, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Rîșcani, Constantin Rusu, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Apelantul a indicat, că instanța de judecată nu a dat o apreciere multilaterală criteriilor generale de individualizare a pedepsei, stabilindu-i nemotivat inculpatului o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei constă în faptul că instanța de judecată, aplică vinovatului o pedeapsă sub formă de închisoare, însă, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana lui, ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

Inculpatul a comis accidentul rutier fiind în stare de ebrietate alcoolică, fără permis de conducere, neconștientizând caracterul periculos al acțiunilor sale, fapt care a generat pericolul sporit că ar putea comite accidentul rutier, ce s-a și întâmplat.

Instanța de fond nu a dat o apreciere corectă și nu a luat în considerație pe deplin faptul că inculpatul a părăsit locul accidentului rutier, iar mai apoi a indus organul de poliție în eroare cu privire la aceste circumstanțe, recunoscând că a comis accidentul rutier doar când probele acumulate indicau incontestabil că anume el este făptuitorul.

Astfel, reieșind din personalitatea inculpatului, comportamentul lui la etapa de urmărire penală, influența pedepsei aplicate de către instanța de fond nu-și va avea efectul așteptat asupra corectării și reeducării lui.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2016, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Procesul penal în privința lui Prozorovski Stanislav, în baza art. 266 Cod penal, a fost încetat în temeiul art. 2 al Legii nr. 210 din 29.07.2017, privind Amnistia în legătură cu Aniversarea a 25-a de la Proclamarea Independenței R. Moldova.

Prozorovski Stanislav a fost condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, din 23 noiembrie 2013.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat ca fiind oportună și posibilă aplicarea față de inculpat a prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2017 privind Amnistia în legătură cu Aniversarea a 25-a de la Proclamarea Independenței R. Moldova, procesul penal pe art. 266 Cod penal urmând a fi încetat.

Însă, la stabilirea categoriei pedepsei penale, instanța de fond nu a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal, ce țin de scopul pedepsei penale, privind restabilirea echității sociale, cu corectarea celui vinovat, întru prevenirea comiterii de el pe viitor a altor fapte penale, precum și criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, numindu-i inculpatului o pedeapsă prea blândă în raport cu fapta comisă, ce nu-și va realiza scopul de educare și prevenirea comiterii altor fapte penale, cu atât mai mult nu va aduce la restabilirea echității sociale.

Sub acest aspect, urmează de reținut gravitatea faptei comise, prevăzute la art. 264 alin. (4) Cod penal, care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave, și prejudiciabilitatea faptei comise cu urmările survenite, ea prezentând un pericol sporit pentru societate și în special pentru participanții la trafic, personalitatea inculpatului care a comis infracțiunea în stare

de ebrietate alcoolică și fără permis de conducere, neavând deprinderi și experiență necesară pentru a pune în exploatare mijloacele de transport, care sunt izvor de pericol sporit, împrejurări de fapt ce impun soluția aplicării inculpatului a pedepsei cu închisoarea.

Or, conform pct. 12 a Hotărârii Plenului CSJ nr. 8 din 11.11.2013, cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, instanța la stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, urma să identifice circumstanțe excepționale pentru stabilirea unei pedepse sub limita minimă sau altă pedeapsă mai blândă și alte circumstanțe importante care ar permite condamnarea cu suspendarea pedepsei. Or, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, lipsa antecedentelor penale, poziția succesului părții vătămate care nu a formulat careva pretenții de ordin material și moral, manifestându-se în favoarea neaplicării unei pedepse aspre, reținute de către instanța de fond, au fost apreciate drept circumstanțe atenuante ale cauzei, ce nu pot fi repetat reținute pentru a nu admite „dubla valență”, menționată în conținutul Hotărârii Plenului CSJ nr. 13 din 16.12.2013 Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364/1 CPP de către instanțele judecătorești.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ce asigură dreptul inculpatului la reducerea cu 1/3 a limitelor pedepsei închisorii, în cazul acceptării judecării cauzei în baza probelor administrate la faza urmăririi penale.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a luat în considerare faptul că anterior nu a fost condamnat, a recunoscut vina și a contribuit la descoperirea infracțiunii, prezentându-se singur la poliție, că succesul victimei nu are careva pretenții de ordin material sau moral, că el este unicul întreținător al familiei, mama sa nefiind aptă de muncă, iar sora mai mică învață la colegiu.

Concluzia procurorului precum că el ar fi părăsit locul accidentului rutier nu este întemeiată, deoarece plecase doar pentru a înștiința polițistul de sector despre cele întâmplate, după care s-a întors imediat înapoi.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul ordinar, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă în totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 420 alin. (4), 427 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi atacată cu recurs sentința în privința căreia inculpatul nu a folosit calea apelului. În recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar al inculpatului că: *„concluzia procurorului precum că el ar fi părăsit locul accidentului rutier nu este întemeiată, deoarece plecase doar pentru a înștiința polițistul de sector despre cele întâmplate, după care s-a întors imediat înapoi”*, nu au fost invocate de inculpat și în apel, nefiind în genere utilizată de inculpat această cale de atac, deci nu au niciun suport juridic, fiind vădit neîntemeiate, astfel (*pct. 3., 5. din decizie*).

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de

circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea.

Totodată, se reține că potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare aplicată vinovatului doar dacă, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să o execute, indicând numai de câțiva în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, iar instanța de apel nu a reținut asemenea împrejurări și just a concluzionat că sentința instanței de fond este nemotivată în acest aspect (*pct. 2., 4. din decizie*).

Soluția instanței de apel este conformă jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești*”). În același timp, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul, fiind în stare de ebrietate și fără permis de conducere a comis o infracțiune gravă, cu consecințe ireparabile - decesul unei persoane, infracțiune pentru care legea prevede închisoare de la 4 la 8 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 4 la 5 ani, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului, în baza art. 90 Cod penal, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.*

Finlandei). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Prozorovski Stanislav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2016, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 aprilie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco